

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Machovou, PhD., Račianska 1579/88B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 17 C 11/2011 z 19. decembra 2016 a jemu predchádzajúcim postupom, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 102/2017 z 19. júla 2018 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 15/2019 z 13. júna 2019 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 C 11/2011 z 19. decembra 2016 a jemu predchádzajúcim postupom, uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 102/2017 z 19. júla 2018 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 15/2019 z 13. júna 2019 a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že spolu s manželkou sa pred okresným súdom domáhal zrušenia kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť (v časti patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov) uzatvorenej 18. januára 2008, ktorú uzatvorila jeho manželka so žalovanými v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, bez vedomia a súhlasu sťažovateľa. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 11/2011 z 19. decembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobcovia nepreukázali svoj nárok a neunesli dôkazné bremeno.

3. Rozsudok okresného súdu sa dostal do dispozície sťažovateľa 13. apríla 2017, pričom bol doručovaný na bývalú adresu žalobcov, kde bol zanechaný vo vchode a žalobcom odovzdaný nájomníčkou bytu. Žalobcovia v tom čase riešili situáciu týkajúcu sa sťahovania a okresnému súdu oznámili novú kontaktnú adresu pri prvom procesnom úkone po sťahovaní – v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Predmetné odvolanie podal

sťažovateľ 27. apríla 2017 bez právneho zastúpenia v presvedčení o zachovaní lehoty na jeho podanie.

4. Krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 102/2017 z 19. júla 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) odvolanie sťažovateľa odmietol ako oneskorene podané s odôvodnením, že rozsudok okresného súdu sa najskôr vrátil späť ako nedoručený, a preto bol doručovaný prostredníctvom Obvodného oddelenia pre Prahu 4, z ktorého vyplýva, že bol doručený 27. marca 2017, a teda posledný deň na podanie odvolania bol 11. apríl 2017.

5. Uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním pre porušenie práva na spravodlivý proces, ku ktorému malo dôjsť formalistickým postupom krajského súdu, zanedbaním poučovacej povinnosti, zanedbaním povinnosti odstraňovať nedostatky podania, neprihliadnutím na podstatné skutkové okolnosti, čo sa týka doručovania, a nesprávnym právnym posúdením. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 3 Cdo 15/2019 z 13. júna 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) ako neprípustné s odôvodnením, že krajský súd nebol oprávnený odpustiť zmeškanie lehoty pre absenciu takého návrhu zo strany sťažovateľa a tiež uviedol, že súd prvej inštancie nemá poučovaciu povinnosť o povinnosti strany oznamovať zmenu adresy, rovnako nevzniká poučovacia povinnosť vo vzťahu k doručovaniu adresátovi na území Českej republiky.

6. Podľa sťažovateľa Občiansky súdny poriadok, ako aj Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) obsahujú ustanovenia o všeobecnej, ako aj osobitnej poučovacej povinnosti, ktorých cieľom je procesualistické prekonávanie a opúšťanie tradičnej zásady error iuris nocet, ktorá sa odráža v prezumpcii poznania právnych predpisov. Zákonodarca v úmysle vytvoriť priestor pre plnú realizáciu práva na prístup k súdu ustanovil zásadu, podľa ktorej je súd povinný poučovať o procesných právach a povinnostiach strany konania, ktoré nemajú právnické vzdelanie a nie sú zastúpené advokátom. Táto zásada tiež vyvoláva právo procesnej strany na poučenie.

7. V prípade sťažovateľa je zrejmé, že nebol poučený, že zásielka, ktorá mu bola fyzicky doručená vhozením do schránky, mu mohla byť predtým doručená fiktívne. Pre sťažovateľa bolo prekvapivo naložené s jeho odvolaním, keďže sa spravoval poučením súdu. Ako neprávnikovi nezastúpenému advokátom mu nebol známy koncept fikcie doručenia, a preto malo byť poučenie formulované tak, aby mu mala strana sporu reálnu možnosť porozumieť.

8. V prípade nesúlady dátumu na doručenke s údajom o doručení uvedenom v odvolaní mal krajský súd pristúpiť k výzve na preukázanie skutočného dátumu doručenia, aby sa tak vyhol prekvapivému rozhodnutiu založenému na nesprávnom skutkovom zistení o dátume doručenia. Podľa názoru sťažovateľa musí mať strana sporu možnosť dozvedieť sa pred rozhodnutím, že súd považuje dátum doručenia rozhodnutia za nepreukázaný. Dovolací súd na túto námietku reagoval tým, že kogentnosť § 122 CSP nemôže byť preklenutá extenzívnym výkladom. Najvyšší súd tak neposkytol odpoveď na zásadnú námietku sťažovateľa.

9. Sťažovateľ by v prípade riadneho poučenia reagoval tak, že by podal odvolanie hneď po doručení rozsudku okresného súdu a v prípade potreby by žiadal aj odpustenie zmeškania lehoty. Postupom konajúcich súdov bol sťažovateľ ukrátený o možnosť sanovať zmeškanie lehoty na podanie odvolania, pretože nebol poučený o doručovaní na základe fikcie ani o právnom režime odpustenia zmeškania lehoty. V danej veci je tiež neprehliadnuteľné, že došlo k aplikácii inštitútu doručenia na základe fikcie skĺbením troch právnych poriadkov – slovenského, úniijného a českého, o čo väčšia je potreba primeraného poučenia sťažovateľa.

10. Striktnou aplikáciou ustanovení Civilného sporového poriadku bez prihliadnutia na to, že majú slúžiť realizácii práva na prístup k súdu, nebol zohľadnený ústavno-právny aspekt a došlo k denegatio iustitiae.

11. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 17C/11/2011 a jeho rozsudkom č. k. 17C/11/2011-232 zo dňa 19.12.2016, postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/102/2017 zo dňa 19.07.2018, a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/15/2019 zo dňa 13.06.2019 boli porušené základné ľudské práva Sťažovateľa, a to základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 17C/11/2011-232 zo dňa 19.12.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/102/2017 zo dňa 19.07.2018 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/15/2019 zo dňa 13.06.2019 zrušuje v celom rozsahu a vec vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III. Porušovatelia sú povinní nahradiť Sťažovateľovi trovy konania v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantné ustanovenia právnych prepisov

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Obdobné právo zaručuje aj čl. 36 ods. 1 listiny.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Právne posúdenie

17. Podstatu ústavnej sťažnosti tvorí námietka sťažovateľa o porušení ním označených práv postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov konajúcich o jeho žalobe o zrušenie kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť a náhradu ujmy. Okresný súd podľa sťažovateľa okrem skutočností uvedených v odvolaní porušil jeho práva najmä zanedbaním poučovacej povinnosti a nedostatočnou komunikáciou so sťažovateľom ako stranou konania, ktorá obmedzila právo sťažovateľa na prístup k súdu. Okresný súd mal sťažovateľa ako neprávnika bez právneho zastúpenia dôsledne poučiť o právnej úprave zvoleného spôsobu

doručovania. Krajský súd porušil práva sťažovateľa tým, že neodstránil pochybenia okresného súdu a svojím rozhodnutím odmietol odvolanie sťažovateľa ako oneskorene podané bez zohľadnenia situácie sťažovateľa a poskytnutia možnosti sťažovateľovi požiadať o odpustenie zmeškania lehoty. Najvyšší súd príliš reštriktívnym výkladom a aplikáciou príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku o možnosti odpustenia zmeškania lehoty a poučovacej povinnosti súdu bez zohľadnenia ústavno-právneho kontextu týchto inštitútov tiež porušil označené práva sťažovateľa.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu a im predchádzajúcim postupom

18. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu a im predchádzajúcim postupom, ústavný súd uvádza, že ich preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

19. Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu mal sťažovateľ možnosť proti predmetnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok, čo aj urobil, avšak po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, v dôsledku čoho krajský súd svojím uznesením sťažovateľom podané odvolanie ako oneskorene podané odmietol. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ využil dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok a jeho námietky obdobné námietkam uplatneným v ústavnej sťažnosti preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací (aj keď je vo výroku rozhodnutia najvyššieho súdu uvedené odmietnutie dovolania pre jeho

neprípustnosť, najvyšší súd predmetné námietky, obsahovo uvedené aj v ústavnej sťažnosti, vecne preskúmal a dal na ne odpoveď, ako to vyplýva z bodov 15 – 15.2 jeho rozhodnutia.

20. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, ako aj proti uzneseniu krajského súdu a im predchádzajúcim postupom odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

22. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie

konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

24. V súvislosti s podstatou argumentácie sťažovateľa o nesprávnom, resp. nedostatočnom splnení poučovacej povinnosti súdom a nedostatku komunikácie medzi konajúcimi súdmi a sťažovateľom ako stranou konania, ústavný súd konštatuje, že z hľadiska svojho rozsahu v zmysle Civilného sporového poriadku poučovacia povinnosť musí obsahovať poučenie o lehote na podanie odvolania (dĺžke a začiatku jej plynutia), o súde príslušnom na podanie odvolania a náležitostiach odvolania. Uvedený rozsah poučovacej povinnosti, resp. jej nenaplnenie okresným súdom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybňuje. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú povinnosť súdu poučiť ho o možnosti doručovania súdnej zásielky na základe fikcie, ústavný súd dodáva, že súčasťou poučenia o odvolaní nie je poučenie o podmienkach náhradného doručenia rozhodnutia. Súčasne ústavný súd konštatuje, že rovnako poučenie sporovej strany o povinnosti oznámiť

zmenu adresy nepatrí medzi povinnosti súdu, čo napokon konštatoval aj najvyšší súd v napadnutom uznesení. So sťažovateľovej argumentácie vyplýva, že v podstate požaduje, aby poučovacia povinnosť súdu v prípade, ak je stranou sporu osoba bez právnického vzdelania, resp. osoba nezastúpená advokátom, bola takmer neohraničená a súd poučoval procesné strany o všetkých procesných právach a povinnostiach (resp. predvídal správanie strany sporu, napr. či si v čase doručovania nezmení adresu). Takto koncipovaná poučovacia povinnosť súdu je podľa názoru ústavného súdu nemysliteľná a v praxi nerealizovateľná.

25. Doručovanie písomností upravuje Civilný sporový poriadok všeobecne v ustanoveniach § 105 až § 116. Ak má adresát inú adresu na doručovanie, ktorú súdu neoznámi, súd nemá po nedoručení následne povinnosť zisťovať skutočné adresy strán sporu. Zmyslom právnej úpravy doručovania súdnych zásielok obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku je pomocou sprísnenej fikcie doručenia odstrániť sporné situácie týkajúce sa presného určenia momentu doručenia písomnosti strane sporu, ktorý je dôležitý pre správne počítanie lehôt ustanovených zákonom (napr. aj pre lehotu na podanie odvolania).

26. S problematikou včasnosti podania odvolania úzko súvisí inštitút odpustenia zmeškania lehoty (§ 122 CSP), ktorý umožňuje odstraňovanie nepriaznivých následkov vyplývajúcich zo zmeškania lehoty za kumulatívneho naplnenia predpokladov, a to že (i) navrhovateľom je subjekt, ktorému lehota patrila a ktorý ju zmeškal, (ii) ospravedlniteľný dôvod, (iii) podanie žiadosti o odpustenie lehoty do 15 dní od odpadnutia prekážky vykonania úkonu a (iv) pripojenie zmeškaného procesného úkonu k žiadosti. Sťažovateľ taký návrh nepodal, čo neumožňovalo konajúcemu súdu posúdiť okolnosti, pre ktoré zákonom stanovenú lehotu na podanie odvolania nestihol. Ako už bolo uvedené, nepodanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty sťažovateľom pritom nebolo vyvolané nesplnením alebo nesprávnym splnením poučovacej povinnosti súdu.

27. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací konal v medziach svojej právomoci, keď interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vychádzajúc z aplikácie príslušných na vec sa vzťahujúcich predovšetkým procesnoprávných zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku, je uznesenie najvyššieho súdu náležité odôvodnené. Vzhľadom na právnu argumentáciu najvyššieho súdu vyjadrenú v jeho rozhodnutí, ktorá obsahovala právnu podstatu sťažovateľom nastolených faktických skutočností (odpustenie zmeškania lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku, rozsah poučovacej povinnosti súdu, fikcia doručenia) s odkazmi aj na príslušnú procesnoprávnu právnu úpravu, v interpretácii ktorej nezistil ústavný súd ústavný nesúlad, nie je potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať ďalšie podporné argumenty. Inými slovami, z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v sťažovateľovom prípade nedošlo.

28. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

29. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa podľa č. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil takú príčinnú súvislosť ústavnoprávnej relevancie, ktorá by odôvodňovala po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa, a preto v tejto časti ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu